

Ady Endre vonatán

Hová robog ez a vonat ki tudja
 az alkony fellegei mint asszonyi öl
 piros redői szétnyílnak magába
 fogad az éj és robogunk tovább ki
 tudja hogy hová milyen éjszakába
 micsoda anyaméh micsoda város
 micsoda óceán magzatvize
 micsoda ringás vérpiros homály vár
 ki tudja istenem ki tudja
 csak robogunk tovább a semmibe

Hová robog ez a vonat ki tudja
 fekete szűz égő vörös szemekkel
 fekete csapzott hajzata vonódik
 utána sátán vasszüze hová fut
 ki tudja talán csak a sínek
 de ki tudhatja, hogy a sínek is
 hol csavarodnak föl a semmibe
 aludni kellene igen aludni
 talán ha elszívnék egy cigarettát
 talán egy korty ital segitene
 tán elaludnék ha egy asszony árnya
 a fülke függönyén átkéklene
 de az is lehet rajtam kívül már a
 vonaton nem utazik senki se

Hová robog ez a vonat ki tudja
 az állomások régen elmaradtak
 megfulladok de zárva minden ablak
 robogunk a földszűrű éjszakába
 a záporba holtak zilált hajába
 szikra száll vagy széttúrt csontok szilánkjá
 ki tudja istenem ki tudja
 s ki tudja hogy kik ülnek itt velem
 mint röntgenfénykép áttetszik az arcuk
 hol szálltak fel s mért nem szól senki sem
 csak mosolyognak s csontfehér kezükben
 fojtó illatú súlyos koszorúk
 ki tudja hogy a vonat hova fut
 meddig fúródik a párnás sötétbe
 mint rozsdás szög a Krisztus tenyerébe
 talán aludni kellene igen
 nem tarthat már nagyon soká az út
 hamarosan megérkezem

Alkony

A rókabundás alkonyat
most lendül át az égi partra,
s csillag-sövénnyen fennakad
bozontos, rozsdaszínű farka.

Kitépi és tovább szalad,
nyomára forró vért csöpögtet,
és mint pityergő vadnyulat,
kiejti szájából a Földet.

ÁGH ISTVÁN

Reggeliznek a madarak

Ez a korai ablak
rámtár egy péter-páli hajnalt,
madaraim kimaradnak az égből,
akár telefonszamos naptáramból
halottaim, kereszt f-re,
minden madár a földön,
billegős galamb sétál,
a rigó hármakat ugrik,
az a kis szeleburdi
veréb is köztük szürkül,
sürgős reggelizés, amíg teázgatok
száz rózsaszín kukaccal
lett feketébb az udvar,
a macska kefe-sámlí,
aztán meg törpe párdúc
hátról a galambra,
micsoda kedves ragadozás!
dúlás, ölés, falás,
egészségtekre! föl a fára!
s velük emésztenek a fák,
de nagy békére van kilátás!
harangszóig a szél is áll.